

Jozef PACHER

T A J O M S T V O
S T R A T E N E J
T A R T Á R I E

Čo nenájdeme v učebniciach dejepisu

Vážení a milí čitatelia,

na tomto mieste by som sa rád podakoval všetkým známym i neznámym, usilovným, neoficiálnym bádateľom, autorom uvedených príspevkov, ktorí neraz vo svojom súkromnom čase, bez nároku na akúkoľvek odmenu, obetavo vyhľadávajú, prekladajú a spracovávajú najrozmanitejšie zdroje informácií a sprístupňujú nám ich nezištné na stránkach internetu. Za ich záslužnú a nedocenenú osvetovú a vzdelávaciu činnosť im patrí naša veľká vdaka.

Tento študijný materiál som pôvodne zostavil len pre svoje vlastné potreby. Ked ho videli niektorí priatelia, žiadali ma, aby som ho sprístupnil aj prípadným ďalším záujemcom o túto problematiku. Nad tým som pôvodne vôbec neuvažoval, a ani som to nezostavoval ako nejaký ucelený zborník, nakoniec som sa nechal predsa len nechal prehovoriť argumentáciou, že by to mohla byť pomôcka pre ďalších záujemcov, aby sa ľahšie zorientovali v celej problematike.

Od zostavenia tejto študijnej pomôcky už prešla nejaká doba a medzitým sa objavilo mnoho ďalších informácií, ale aj tak si tu čitateľia môžu nájsť aspoň základné zdroje, o existencii ktorých, možno dosial nevedeli.

Zoznam mnou použitých informačných zdrojov, ako aj ďalšia odporúčaná literatúra sú uvedené na konci knihy.

Poznámka

Ospravedlňujeme sa čitateľom za zníženú kvalitu ilustrácií. Väčšina obrázkov v publikácii bola prebraná z pôvodných uvedených článkov jednotlivých autorov. Viaceré ďalšie sú však len ilustratívne a prebrané z internetu.

Jozef PACHER

Neuveriteľný príbeh
o veľkej stratenej
slovanskej ríši

ZÁHADNÁ
TARTÁRIA

SME POTOMKAMI NAJSTARŠEJ
EURÓPSKEJ CIVILIZÁCIE
SLOVANIA NA BALKÁNE
ČO NÁM PREZRÁDZA GENETIKA
KDE BOL VLASTNE ARKAIM
EXISTOVALA LEGENDÁRNA HYPERBOREA?
AKO SA PODPÍSALI KATASTROFY
NA OBYVATEĽOCH EURÓPY
STRATENÁ VEĽKÁ TARTÁRIA
KTO BOLI TARTÁRI
ZÁHADNÉ HVIEZDICOVÉ PEVNOSTI
PREČO IŠIEL NAPOLEON DO RUSKA
EXISTOVALI V MINULOSTI
ZÁZRAČNÉ ZBRANE?
AKÁ JE PRAVDA O MONGOLOCH

Predhovor

Aj keď autor nazval svoju predkladanú prácu „*Tajomstvo stratenej Tartárie*“ venuje sa omnoho širšej historickej problematike. Čitateľom nevnučuje svoje názory, ale postupne ich oboznamuje s niektorými zaujímavými publikovanými prácami rôznych autorov a odkazuje ich na príslušné diela alebo internetové stránky. State o Tartárii, najmä množstvo ilustrácií, takto tvoria z celkové rozsahu práce ani nie polovicu a zvyšok je venovaný viac menej našej slovenskej histórii. Je to skutočne zaujímavé čítanie, najmä pre tých, ktorí túto problematiku trvale nesledujú a stretávajú sa s uvedenými argumentmi po prvý krát.

Na začiatku knihy si autor položil otázku, čo sa udialo na poli výskumu neznámej histórie našich predkov starých Slovanov od vydania knihy A. Horáka v r. 1991. Ako ukázal celý obsah tejto knihy, p. Horák má skutočne mnoho usilovných a originálnych nasledovateľov a súbežníkov. S kritickým a objavnými názormi na minulosť Slovanov vystúpil za uplynulých 28 rokov celý rad domácich, ale najmä zahraničných autorov. Autor oprávnene vyzdvihuje najmä pozoruhodný prínos moderného genetického výskumu, ktorého výsledky doslova búrajú dlhodobo omieľanú a mylnú históriu nielen slovanských ale aj iných národov, a to nielen v Európe, ale na celom svete.

V kapitole „*Stopy Slovanov na Balkáne*“ autor stručne spomenul pozoruhodný, ale u nás temer neznámy prínos slovinských bádateľov v tejto problematike. Je ľažko pochopiteľné, že Slovinci, ktorých je menej ako nás Slovákov, dokážu každoročne od r. 2001 zorganizovať odbornú konferenciu o slovanskej histórii, vydať z nej zborník. Samozrejme aj oni sa pritom stretávajú s nevôľou oficiálnych historických kruhov, ale nedajú sa a pokračujú vo svojom úsili.

Neuveriteľné množstvo podnetov prichádza z krajín bývalého Sovietskeho zväzu, kde desiatky vedcov i dobrovoľníkov a nadšencov objavujú stále nové dokumenty a nové archeologické nálezy, prichádzajú s novými hypotézami, alternatívnymi vysvetleniami rôznych historických udalostí, analyzujú tvrdenia oficiálnej histórie a konfrontujú ich s novými faktami.

Samozrejme, že tam súčasne vzniká aj mnoho fantazijných skôr románových diel, ku ktorým je potrebné pristupovať veľmi, veľmi

kriticky! Mnohé práce však prinášajú aj hodnotné podnety a otázky. Aspoň s niektorými z týchto mnohých prác sa autor pokúsil čitateľov stručne zoznámiť.

A ešte jedna poznámka. V úvode tejto knihy sa jej autor úprimne vyznal, že záujem o starú históriu Slovanov v ňom vyvolala jedna kniha vydaná pred 28 rokmi. Keďže históriu vzniku a okolnosti vydania knihy A. Horáka „*O Slovanech úplne jinak*“ málokto pozná, dovolujeme si tieto stručne uviesť. Autor nevedel dlho zohnať vydavateľa. Do roku 1989 to nebolo také jednoduché výdať si len tak knihu, ako to ide teraz. Boli len štátne a náboženské vydavateľstvá. Na knihu musel mať autor priažnívé odborné posudky. Odborníci odmietli vydanie knihy. Až po prevrate v r. 1989 sa situácia uvoľnila a malé vydavateľstvo Lípa knihu vydalo v slušnom náklade 20 000 ks. Kniha má 320 strán a je bohatou ilustrovaná, 125 čiernobielych kresieb archeologických pamiatok atď.

Kniha vyvolala značný rozruch, odborníci ju jednoznačne zatracovali, mnohí čitatelia boli šokovaní, lebo sa dozvedeli o veciach, o ktorých nikdy nepočuli. Iní boli nadšení. **Mnohých čitateľov táto kniha poznačila na celý život a vyvolala v nich veľký záujem o história.** Žartovne by sa dalo povedať, že Horák spravil pre poznanie našej starej slovanskej a európskej histórie viac ako celá akadémia vied. Aj keď sú mnohé jeho názory veľmi diskutabilné, iné mylné či naivné, jednoznačne demonstroval, že veci môžu byť inak a pravdivú históriu treba nebojáčne objavovať. Ukázal, že nie všetko, čo sa oficiálne a tradične učí na školách, sa stalo tak, ako sa píše v učebniciach. Aj týmto svojim postojom vyvolal a dodnes vyvoláva nevôľu školských historikov. Bol samoukom, históriu neštudoval, ale mal zvláštny spôsob myslenia, aký mávajú umelci. Videl analógie, súvislosti tam, kde ich akademicí učenci nevideli. Urobil skutočne obrovský kus priekopníckej práce. Preto mu trvale patrí obdiv a vdaka jeho mnohých čitateľov.

A ešte jedna poznámka. Pán Horák mal veľmi dobrý vzťah k Slovensku a Slovákom. Udržiaval čulý písomný styk a prijímal početných slovenských návštevníkov. Jeho knihu čítali aj tisícky čitateľov zo Slovenska a tí mu písali a na všeličo sa vypytovali. Viackrát navštívil v dovoode takýchto priateľov a pátračov i niektoré zaujímavé lokality. Niektorých svojich čitateľov, tak ako i zostaviteľa tejto práce, ovplyvnil na celý život.

(editor)

Obsah

PREDHOVOR	5
ÚVOD	9
SME POTOMKAMI NAJSTARŠEJ EURÓPSKEJ CIVILIZÁCIE ..	13
STOPY SLOVANOV NA BALKÁNE	19
Historik prišiel s kontroverzným výkladom dejín	23
Oficiálne historky o pôvode Uhrov sú nepravdivé	28
GENETIKA PREPISUJE HISTÓRIU	31
Všeobecne o ľudských rodoch	31
Situácia v Česku a na Slovensku	33
Ostatné haploskupiny v Česku a na Slovensku	33
DNA verzus lingvistika	34
O podobnosti Čechov a Slovákov	34
DNA strom doteraz najstaršieho Čecha	39
A čo ostatné časti schémy?	41
Pohľad očami historika	41
GENETICKY JEDNOLIATA EURÓPA	43
ARKAIM – ZÁHADNÉ STAROVEKÉ MESTO NA URALE	51
Je to objav svetového významu?	52
Zánik Hyperboreje	53
O čom hovorí Rgvéda	55
Opustenie Arkaimu	55
PRÍBEH STRATENEJ TARTÁRIE	57
Ako teda vyzerali Tartari ?	72
Čo prezrádzajú staré vyobrazenia ?	83
Obrovská „dŕžava“	88
Rok bez leta	94
Čo spôsobilo katastrófu?	99
TAJOMNÉ KRUHOVÉ JAZERÁ	104
Svedectvo sibírskych lesov	105
Záhada ponorených domov	111

Katastrofická zmena podnebia	115
Podivuhodné do-potopné čítanie	119
ZÁHADA ZMIZNUTÝCH PEVNOSTÍ	130
EXISTOVALI V MINULOSTI ZÁZRAČNÉ ZBRANE?	143
Aký bol skutočný cieľ Napoleonovej výpravy do Ruska ?	151
Komu to prospelo?	158
Boli vtedy použité atómové zbrane?	164
Oficiálna história je fakt akási čudná	169
Otázniky stále zostávajú	173
Nebol to tradičný kolaps, bola to náhla hrozná katastrofa	181
KAM SA STRATILI MONGOLI?	179
Nebola to akási čudná »kolonizácia« ?	183
Mongoli u nás – dve storočia klamstiev ?	186
Aká je pravda o Tamerlanovi ?	191
Neuveriteľná bájka ?	193
Nič sa vo vede neudrží pevnejšie než lož	198
ZÁVEREČNÉ ZHRNUTIE	204
A ešte pár poznámok	216
Použité pramene a literatúra	218
Obrazová príloha	215

ÚVOD

V súčasnosti už uplynulo viac ako dvadsať päť rokov, čo som sa začal zaujímať o historiu našich predkov. Táto naša slovenská, alebo slovanská história ma nielenže zaujala, dalo by sa dokonca povedať, že ma až celého pohtila. Príčinou tohto môjho enormného záujmu o našu históriu sa stala kniha, ktorú napísal moravák a amatérsky bádateľ, pán Antonín Horák a dal jej názov „*O Slovanech úplne jinak*“. Táto kniha vyšla v nakladateľstve Lípa vo Vizoviciach v roku 1991 a asi o dva roky na to sa mi dostala do rúk.

Jej autor je presvedčený, že autormi starovekého „etruského“ písma, ktoré doteraz nebolo oficiálne rozlúštené, boli naši predkovia, praslovania. Toto písmo sa nachádza na nespočetných artefaktoch antických pamiatok, ktoré sa nachádzajú v rôznych kútoch a múzeách Európy, ako aj ostatného sveta. Poukazuje na fakt, že len praslovanský preklad tohto písma dáva písanému textu logický zmysel. Samotný problém úspešného vylúštenia tohto písma predstavuje aj skutočnosť, že tieto staroveké nápisy sú napísané spolu, bez rozdelenia na jednotlivé slová. Bádateľom komplikuje snahu o rozlúštenie textu aj to, že nápisy sú písané ako ľavobežne, tak aj pravobežne. Keďže bola táto kniha napísaná veľmi pútavo a možný preklad starovekých nápisov do jazyka našich predkov dáva logický zmysel, veľmi ma zaujala. Žiaľ, oficiálny vedecký svet sa k tejto knihe postavil striktne odmietavo.

To ma však podnietilo k tomu, že som sa začal zaujímať hlbšie o túto problematiku. Položil som si nasledujúce otázky. Ak má pán Horák naozaj pravdu a všetky tieto nápisy sú praslovanského pôvodu a on išiel dokonca ďalej, pretože bol presvedčený, že aj samotné písmo je vynálezom našich slovanských predkov, tak potom zákonite musí preveriť túto jeho teóriu čas.

- To znamená, objavia sa niekedy v budúcnosti nezávisle od neho aj iní autori, s podobnými, alebo rovnakými teóriami?
- Posunú sa jeho objavy ďalej, alebo budú úplne spochybnené a odmietnuté nielen oficiálnymi historikmi, ale aj laickou verejnosťou?
- No a aký je záver po tých viac ako dvadsať piatich rokoch od prvého vydania jeho knihy?

Skutočnosť je až neuveritelná. Svetlo sveta uzrelo veľké množstvo článkov, kníh a publikácií, či už od amatérskych bádateľov, alebo profesionálov, ktorí tieto teórie nezávisle na ňom potvrdzujú a v mnohých

veciach ešte aj ďalej prehľbujú. Samotní autori týchto hypotéz a teórií dnes nepochádzajú už len zo Slovenska alebo Českej republiky, ale chvalabohu už aj z iných krajín. Žiaľ, odmietavý postoj našich oficiálnych vedeckých kruhov a autorít sa za tú dobu aj tak nezmenil. Rovnako tak zostal zatiaľ aj nezmenený text dejepisných učebníc v našich školách.

Preto som presvedčený, že sa naša slovanská história musí vnímať v celkových svetových dejinných súvislostiach a to od počiatku vekov, až po dnešok. Že je tomu tak, nasvedčujú viaceré nové objavy. Pričinilo sa o to mnoho tradičných, ale aj netradičných vedných odborov. V nešľahanej rade má na tom veľkú zásluhu nový a moderný vedný odbor, akým je dnes genetika. A to nám ešte tátu veda nepovedala posledné slovo. Aj keď sa v nej nachádzame len ešte niekde na začiatku, už prináša šokujúce výsledky.

Ak by aj niekto chcel spochybniť všetky tieto informácie, ktoré sa objavili na verejnosti a nejakým spôsobom prinášajú iný, alebo nový pohľad na našu históriu, jeden fakt bude aj tak vyčnievať nad všetky ostatné. Týmto faktom je skutočnosť, že naše dejiny sa určite neodvíjali tak, ako sú opísané v učebniciach dejepisu a ako sú následne aj prezentované širokej laickej verejnosti v mienkotvorných médiách.

Preto sa dnes hrdo a verejne hlásim k prívlastku „**PANSLÁV**“. Čo však vlastne znamená tento prívlastok? Pozrime sa, čo oňom hovorí Wikipédia. Panslavizmus bol politicko-ideologický smer, ktorého hlavný obsah tvorilo úsilie o zjednotenie slovanských národov pod vládou ruského cárizmu „tak, ako všetky slovanské rieky tečú do ruského mora“. Vznikol medzi slovanskými národnymi koncom 18. storocia a rozšíril sa najmä v 19. storočí. Prívrženec panslavizmu sa nazýval pansláv, pričom výraz „**štavávi panslávi**“ používali v Uhorsku na označenie národovcov (prevažne evanjelikov) snažiacich sa o vyčlenenie slovenských stolíc z Uhorska. Termín panslavizmus použil v Uhorsku po prvýkrát v roku 1826 Ján Herkél vo svojom diele „*Elementa universalis linguae Slavicae*“.

Predzvestou politického panslavizmu bola snaha o literárne a kultúrne zjednotenie Slovanov v práci J. Kollára, *O literárnej vzájomnosti*. Kollár bol v tom čase kazateľom evanjelickej cirkvi v Budapešti. Jeho názory našli priaznivú odozvu v cárskom Rusku, ktoré v nich videlo rozšírenie svojej historickej úlohy od záštity všetkých pravoslávnych k zjednoteniu Slovanov vôbec. Štúrove koncepcie sa počas jeho života menili, od predstavy z roku 1848/49 o Slovenskom okolí na cele so srbským kniežaťom Obrenovičom v rámci Rakúska sa na konci

života definitívne priklonil k včleneniu Slovenska do Ruska a prijatiu Slovákm pravoslávia. Najvýraznejším predstaviteľom panslavizmu na Slovensku v 2. polovici 19. storočia bol Svetozár Hurban Vajanský.

Politický panslavizmus, ako hnutie priamo ohrozujúce integritu štátu, bol v Uhorsku trestným činom (§ 127. uhorského trestného zákona). Na základe tohto zákona boli prenasledovaní, pokutovaní, týraní a odsúdení mnohí naši slovenskí predkovia, nielen dnes známi politickí a kultúrni činitelia, ale aj mnohí obyčajní ľudia a študenti.

Myslím si, že aj dnes stojí pred nami podobná výzva do budúcnosti. Tou výzvou je šírenie myšlienok všeslovanskej vzájomnosti všetkých slovanských národov vo svete (nielen podľa jazyka, ale aj genetiky), s orientáciou na najväčší bratský slovanský národ. **Ruský národ tak ako v minulosti, tak aj dnes predstavuje najväčšiu prekážku k „slovanskej genocíde“.** Ak by padla aj táto prekážka, nastalo by obdobie totálnej nadvlády „anglosasov“ nad Slovanmi. K nej sa následne pridruží aj snaha o postupnú elimináciu nášho slovanského etnika. Nesmieme zabúdať, aký mali plán zo Slovanmi Nemci počas druhej svetovej vojny! Je to až neuveriteľné, ako súčasný genetický výskum preukázal v plnej nahote, že „genocída Slovanov“ v skutočnosti má svoj začiatok na území Európy už niekedy v rozpätí 5000 až 3500 rokov pred našim letopočtom. Tak, ako z hľadiska historických skúseností, tak aj z hľadiska týchto nových informácií je preto úplne legítimne sa domnievať, že takýto zámer majú aj dnes. Len vhodne prispôsobia formu realizácie tohto zámeru súčasným zmeneným podmienkam.

Na internete som pred časom našiel aj takúto informáciu. Údajne by mala existovať kniha Platóna Lukaševiča „*Prečo Angličania nenávidia Slovanské národy*“. V tejto knihe by mal autor vysvetlovať postoj anglosasov k nám slovanom. Platón Lukaševič žil v 19. storočí a bol spolužiakom Gogola. Napísal veľa kníh, v ktorých dokazoval starobylosť Slovanov a našej kultúry. Hoci sa o ňom z oficiálnych zdrojov veľa nedozvieme, kópie jeho kníh si môžeme stiahnuť z ruských aj ukrajinských webových stránok. K pôvodu Angličanov preto len krátko. Spomenutá Lukaševičova kniha by mala mať len niečo viac ako dvadsať strán. Píše v nej, že Angličania sú výsledkom genetického šľachtenia, ktoré sa začalo niekde v oblasti starej Číny. Cieľom bolo vyšľachtiť ľudí, ktorí budú na genetickej úrovni nenávidieť Slovanov a použiť takto „**naprogramovaných**“ ľudí na naše zničenie. Postupne prešli Eurázijský kontinent a dostali sa – už ako anglosasi – na Britské ostrovy. Tu vyhľadili majoritné slovanské obyvateľstvo, Britov, ale

iba mužov. Ženy použili na genetickú tvorbu nového národa. Tomuto náporu sa vtedy ubránili iba Škóti a v menšej časti Welšania. Preto existuje až dodnes vzájomná anglicko škótska nevraživosť. Anglosasi cítia voči nám nezmieriteľnú nenávist, ktorú ani sami nevedia vysvetliť. (O tejto problematike sa oplatí prečítať si napríklad aj vynikajúce dielo: Martirosjan A. B.: *Ruská kultúra verus Anlosaská agresia*, 544 str., 2019 – pozn. vydavateľa)

Pred niekoľkými rokmi som zostavil publikáciu, ktorú som nazval „*Zašlá Sláva Slávnych Slávov*“. Snažil som sa do tejto práce skoncentrovať všetky mne dovtedy známe teórie a informácie, ktoré posúvajú našu históriu hlboko do minulosti. Nie všetko to, čo bolo už vtedy známe, sa aj do tejto publikácie vošlo. Na úvod som však napísal, že ak sa objaví znova niečo nové a zaujímavé, tak sa to budem snažiť opäť dať do nejakej vhodnej formy. Myslím si, že práve teraz nastala táto chvíľa.

V pomerne nedávnej dobe sa objavilo niekoľko nových, alebo dopĺňujúcich informácií o našej utajenej histórii. Čo ma však veľmi teší je skutočnosť, že pribúda nadšencov, ako aj serióznych bádateľov a historikov, ktorých už neuspokojuje oficiálny výklad histórie. Preto môžem bez obalu povedať, že dnes už nejde len o našu sfalšovanú Slovanskú história. Zo sto percentnou istotou dnes môžeme povedať, že **oficiálny výklad celosvetových dejín má už veľmi vážne trhliny**. Svedčí o tom aj vydanie a publikovanie pomerne veľkého množstva kníh a publikácií, ktoré nastolujú doteraz nevyslovené otázky a rovnako tak ponúkajú aj netradičné odpovede. Každý, kto má záujem sa s týmito všetkými novými objavmi a hypotézami oboznámiť, môže si jednotlivé knihy, alebo publikácie zakúpiť a prečítať. Z tohto dôvodu som umiestnil v tejto práci aj naskenované titulné strany najdôležitejších kníh, ktoré boli vydané v posledných rokoch.

Pre tých, ktorých zaujala história ako mňa a k týmto knihám sa nedostali, alebo nemajú čas si ich všetky prečítať, je určená aj táto publikácia. Má len jediný ciel. Bez ohľadu na formu, poskytnúť na čo najmenšej ploche, pokiaľ možno čo najviac informácií o našom pôvode a stopách zanechaných v prachu dávnej minulosti. Aby mala táto práca čo najlepšiu výpovednú hodnotu, snažil som sa tieto informácie maximálne skoncentrovať. Na záver ešte pripomínam, že všetky tieto informácie pochádzajú z rôznych zdrojov a od rôznych autorov, ktorí pravdepodobne ani o vzájomnej existencii nevedia. O to dôveryhodnejšie však na nás pôsobia všetky uvedené informácie.

SME POTOMKAMI NAJSTARŠEJ EURÓPSKEJ CIVILIZÁCIE

Som veľmi rád, že dnes už nie som osamotený s názorom, že kľúčom k pochopeniu celých dejín ľudstva a porozumeniu uplynulých historických dejov, vrátane súčasnosti, sú hlavne naši predkovia Slovania. Preto skôr, ako sa dostaneme k hlavnej téme tejto práce, urobíme si v krátkosti malý prierez do našej histórie. Dňa 11. januára 2016 bol na intername publikovaný článok od prírodovedca a filozofa Jozefa Jantáka, s ktorým sa plne stotožňujem. Preto si ho dovoľujem uvádzať hned na úvod.

„Rozsiahle územia starého kontinentu obýval od úsvitu dejín najväčší národ Európy, Slovania. Na zdanielivo nekonečných priestoroch Ruskej tabule, Kaukazu až po úpätie Hindúkušu, cez Malú Áziu a ostrovy Egejského mora až po Peloponézsky polostrov, Balkán a sever Apeninského polostrova až po Severné more, od južnej Škandinávie po údolia karpatského masívu a nížiny Strednej Európy, žili kmene hovoriace príbuzným jazykom, dorozumievaním sa jednotnými znakmi písma s jednotnou mytológiou. S ústupom ľadovcov z vrcholov a údolí najvyšších európskych horstiev začína sa v kolíske Slovanov rodíť impozantná Dunajská civilizácia. Civilizácia s najstaršou gramotnosťou a medenou metalurgiou na svete. Na počiatku histórie vstupuje do európskych dejín ako Vinčanská kultúra. Začala sa rozvíjať na strednom Dunaji a podľa archeologických, antropologických, etymologických, grafématických a genetických výskumov o jej protoslovanskom charaktere nemusíme pochybovať. Množstvo doposiaľ nájdených archeologických artefaktov tejto kultúry poukazuje na rozsiahle územie. **Slovanská história sa začala písat 8 tisíc rokov pred Kristom a písomná gramotnosť uzrela svetu 6 tisíc rokov pred Kristom.**

Výskum Vinčanskej kultúry, ako prvej kultúry v poznanej histórii vôbec, umožnil uvažovať o Európe ako o kolíske ľudskej civilizácie. Nespočetné generácie Slovanského národa nesú svoju identitu od svojej kolísky po súčasnosť. Na svojej ceste históriou ovplyvňované klimatickými, demografickými a existenčnými faktormi, migrovali slovan-

ské kmene Európou, ale i do Indie, Malej Ázie na ostrovy Egejského mora a do Afriky. Na svojej ceste zažívali obdobia rozkvetu i poroby. Mnohé kmene cestu históriou neprežili, mnohé boli pohltенé silnejším etnikom. Všetci však podliehali formovaniu vplyvom prostredia, klimatických zmien i genetického obohacovania, ale i úpadku, podľa zákonov evolúcie. Sami tiež ovplyvňovali iné neslovanské etníká a zanechávali genetické stopy. Zanechávali však aj stopy etymologické daleko od dnešných slovanských území.

Prechádzajúc tisícročiami diferencoval sa národ Slovanov na mnoho kmeňov a vývojom rečovej, kultúrnej, zvykovej a mentálnej odlišnosti na dnešné slovanské národy. Často si však niesol v sebe vzájomnú nevraživosť, ktorá mnohokrát v histórii vplyvom politických zrážok prerastala až do vzájomného ničenia. Hoci sa dnes jednotlivé slovanské národy v mnohom líšia, predsa majú spoločnú duchovnú podstatu ukrytú v slovanskej mytológii. Mytológiu vychádzajúcej s prírody, uctievania prírodných živov, rituálnych obradov a sveta mágie a uctievania počiatočnej sily ako tvorca všetkého. Majú spoločných predkov, ktorí uctievali spoločné slovanské božstvá a mali spoločné dejiny. A nakoniec majú spoločný genetický základ odlišný od iných etník. Sú teda autochtonným európskym etnikom. Tým je spochybnená súčasná teória o príchode Slovanov na svoje územia v piatom storočí nášho letopočtu.

Pravda o histórii Slovanov je dnes ukrytá pod nánosom umelo vytvorených teórii a ideologickej špekulácií. **Dejiny Slovanov sú rozkradnuté a prisvojené inými etníkami!** Nové objavy v historickej, archeologickej, etymologickej, grafématickej a genetickej vedách sa však posúvajú k bodu, kedy bude treba prehodnotiť dejiny slovanských národov a prepísať ich. **U ideologickej odporecť to vyvoláva zdesenie a priam hysterické popieranie účasti slovanského etnika na tvorbe európskych dejín.** V chorobnej túžbe ovládať Slovanov sa snažia zachovať deformovaný obraz o nich, ako o spoločenstve neschopnom samostatne o sebe rozhodovať. V minulosti sa to dialo otvoreným etnickým útlakom. Dnes podľa scenára neolibéralného kozmopolitizmu.

Vráťme sa však k histórii. Kmene, ktoré ako prvé, okolo roku 4 500 pred Kristom začali šíriť civilizačné prvky vinčanskej kultúry, obývali severnú časť Apeninského polostrova. Tu zanechali etymologické a genetické stopy. Na základe etymologickej a grafémickej poznatkov vidíme, že výrazným spôsobom ovplyvňovali kultúru južne žijúcich latinských a gréckych kmeňov. Na základe genetických stôp môžeme

sledovať potomkov Etruskov až do súčasnosti. Z mladšieho historického obdobia, 3 800 rokov pred Kristom predpokladáme migráciu Chetitov do Malej Ázie, alebo ich asimiláciu slovanským etnikom. Ich reč považuje dešifrovateľ chetitského písma, Bedrich Hrozný za staroslovenčinu a ich prvé, hieroglyfické písmo, je totožné so znakmi z kolísky Slovanov. Mali by sme sa zamyslieť i nad dejinami Sumerov, ktorých pokladáme za objaviteľov písma. Texty ich hlinených tabuliek s mladšími znakmi klinového písma hovoria, že prišli z lesov severu. Znaky ich staršieho hieroglyfického písma poukazujú na Slovanskú kultúru.

Grafemické stopy slovanskej kultúry nachádzame v minojskej kultúre na Kréte a Cypre, ale i v starej Fenícii. V spomínanom období totiž nastáva náhle ochladenie, čo môže byť príčinou migrácie aj slovanského kmeňa Áriov zo severozápadnej Európy do Indie. Indickí historici kladú obdobie rozmachu vyspejšej harapskej kultúry do obdobia prvej vlny árijskej migrácie. Druhá migračná vlna Árijcov o tisíc rokov neskôr už nachádza Harapskú kultúru bez života. V tomto období zaniká aj Vinčanská kultúra. Jej civilizačné prvky sa však šíria ďalej. Z Karpatskej oblasti sa časti kmeňa Vandalov presúvajú na sever. Genetické stopy, etymologické a grafemické stopy nachádzame v Južnej Škandinávii dodnes.

Uvedené súvislosti kladú otázku, či je udržateľná teória o indoeurópskych národoch. Všetko hovorí o tom, že je to umelá konštrukcia vytvorená na zakrytie Slovanskej histórie. Hypotetické „**indoeurópske národy**“ boli v podstate nositeľmi slovansko-árijsko-hinduistickej kultúry. Ak indický kmeň Drávidov po príchode do Európy učil Slovanov medennej metalurgii, ako vysvetlíme, že Slovania vyrábali medené výrobky o 2 000 rokov skôr?

A prečo dnešná historiografia mlčí? Má to svoj účel. Ona totiž pozná len keltské a germánske kmene. Niekto to tak prosté určil. Inak vážený nemecký filozof, pán Herder, jednoducho zoradil európske kmeňe bez akéhokolvek opodstatnenia a priradil im etnicitu. Na Slovanov potom už veľa nezostalo. Nemohli sme teda tvoriť dejiny, lebo ich tvorili Kelti a Germáni. Je to logické, nie?

Po vzniku Rímskej ríše sa Slovanské kmene ocitli v priamom susedstve, alebo ako rímsky občania ich provincií. Napriek tomu, že rímski historici poznali slovanské kmene, dnešná historiografia je k tomu nevšímavá. Pritom antickí autori, Herodotos a Aristoteles už 500 rokov pred Kristom opisujú oblasť stredného Dunaja... „**ktorý preteká krajinou Skýtov**“... Stopäťdesiat rokov pred Kristom hovorí Rímsky historik Strabón o Kvádoch a Sarmatoch. V prvom storočí po Kristovi

píše Plínius starší o Markomanoch a Moravanoch a „„**najbližšie k Panónii žijú Venedi**“... Napriek tomu nadalej na školách učíme, že Slovania sem prišli v 5.-tom storočí po Kristovi. Asi si naozaj myslíme, že sme múdrejší ako Plínius, ktorý vtedy žil. Byzantský historik Jordan v roku 500 po Kristovi píše... „**Venedi majú množstvo kmeňov a každý má svoje meno, ale všetci sa považujú za Venedov-Slovenov**“...

Sto rokov pred Jordanom, sa bojové družiny kmeňových zväzov slovanských Vandalov vydávajú na juh a roku 406 spustošia rímsku hranicu na Rýne. Súčasne Vizigóti pustošia Rím. Od zničenia Ríma sa meno Vandal stáva synonymom ničenia až dodnes. Druhá skupina Vandalov vyplieni africké Kartágo. V piatom storočí znova prekračujú slovanskí jazdci Dunaj a porážajú Byzanskú armádu.

Niečo tu nesedí? Áno. Ved pán Herder zaradil Vandalov medzi Germánov. Nikoho nezaujíma, že sú to geneticky Slovania, ich reč bola podobná východoslovenskému nárečiu, sčasti ukrajincine a bieloruštine a ich písмо má pôvod v kolíске Slovanov. A nadalej hovoríme mladej generácii o Slovanoch prichádzajúcich v polovici predminulého tisícročia do Európy, umazaných z Pripiatských močiarov. Ako by sme mohli rozvrátiť Rím? Tak to je predsa napísané.

A aké etnikum tu žilo v neolite a dobe bronzovej? Nuž, pomôžeme si lužickou kultúrou, púchovskou kultúrou a kultúrou ľudí popolnico-vých polí a nemáme problémy s etnicitou. Poznatky z histórie Slovanov spravidla čerpáme zo stredovekých kroník, ktorých vierohodnosť je sporná.

Úplne nepochopiteľná je situácia pri archeologických nálezoch. Na východe Slovenska, pri Spišskom Štvrtku sa nachádza loka-lita Myšia Hôrka. Je tu odkryté praveké sídlisko minojského typu s najstarším murovaným opevnením a kamennými strážnymi vežami v strednej Európe. Pravouhlo usporiadane ulice, uprostred sa nachádza citadela, sídlo vládcov. Vek tohto prastarého osídlenia má 3 500 rokov.

V **Holiči**, na slovensko-moravskom pomedzí bol objavený rondel, väčší ako jeho mladší brat v Stonehenge. Jeho vek je podľa geologic-kých vrstiev určený na 3 500 rokov p.n.l.. Túto vzácnu archeologickú pamiatku sa podarilo zachrániť doslova z lyžice bágra. Mohutné, až 6 metrov vysoké stély sú husto pokryté kresbami a znakmi. Tieto zna-ky sú totožné zo znakmi lokality Vinča. Je to praslovanské písмо. Unikátom je historicky prvé zobrazenie slovanského boha Perúna s jeho povestným kladivom.

Nedaleko Kremnice sa nachádza Velestúr. Vrch nazvaný podľa Slovanského boha. Na jeho úpäti sa nachádza nápis vyrytý do kamene. Ešte i dnes sa nájde dosť „**odborníkov**“, čo tento nápis spochybňujú. Napriek všetkým spekuláciám sa nedá poprieť, že nápis zo znakov totožných so znakmi vinčanského písma je písaný staroslovenským rúnovým písmom. Nápis je starý 3 500 rokov. Tri lokality z územia Slovenska rovnakého veku a s rovnakými znakmi písma.

Ešte stále nám to nič nehovorí? Ešte stále budeme našu história prenechávať iným? Ešte stále budeme v školách učiť, že územie Slovenska v tomto období bol hustý prales, kde žil ľud bez identity zahalený v kožušinách a žijúci v polozemniciach prikrytých čečinou? Kedy sa už konečne zobudíme a začneme s úctou hľadieť na odkaz predkov?

Kráčajúc dejinami Slovanov je potrebné zastaviť sa pri dôležitej udalosti. Približne 60 rokov od návratu Slovanov z rímskeho a byzantského taženia vytvára legendárny zjednotiteľ Slovanov Samo voľný kmeňový zväz. V roku 623 vzniká **Samova Ríša**. Je to symbolický dátum. Je to prvé nám známe zjednotenie Slovanov. Samo zjednotil kmene s rozdielnymi názvami pod pôvodný historický názov Sloveni.

Po roku 833 vládca ríše Slovenov, v dejepise zapísanou ako Veľká Morava, kráľ Svätopluk, zjednocuje takmer všetky známe európske kmene Slovanov do najväčšej Stredoeurópskej ríše. O niečo neskôr sa východné slovanské kmene zjednocujú do štátneho útvaru Kijevská Rus s hlavným mestom Slovensk, dnes Nižný Novgorod. Na Balkáne vzniká pomerne stabilná Bulharská ríša. I keď sa zjednotenie dialo prostriedkami stredoveku- mečom, slovom, diplomaciou a náboženským nátlakom, predsa to symbolizovalo politickú a územnú jednotu Slovanov.

V súčasnom globalizovanom svete, vplyvom ekonomickej a neoliberalizačného spoločenského tlaku sú slovanské národy prinútené k ochrane svojej identity. I keď stav súčasnej civilizácie navodzuje pocit bezmocnosti, mnohí veria, že obroda ľudstva je v rukách Slovanov.

Ak sme niekedy až nekriticky úctivý k mozgovému potenciálu vedcov z atlanticko-západoeurópskeho priestoru, napríklad v elektronicom a informačnom priemysle, obzrime sa na chvíľu na svoje dejiny. Uvidíme, že na začiatku týchto procesov bol „**nejaký**“ Srb Tesla, že prvý krát zaznela z éteru veta „**nejakého**“ Slováka Murgaša ... „**počuje ma tu niekdo?**...“, že „**nejaký**“ Slovák Štefánik, zakladateľ modernej meteorológie, chcel na prenos správ použiť vynález Murgašovej bezdrôtovej telegrafie, že moderná fotografia je vynálezom „**nejakého**“ Slováka Petzvala, že teória relativity by nebola vznikla, podľa vyjad-

renia samého Einsteina, keby po jeho boku nestála jeho prvá žena Mileva Marič, mimoriadne nadaná srbská fyzička, že radiáciu objavila Poľka Skłodowska, že chemické prvky do systému zoradil Rus Mendelejev... a pokračovať by sme mohli ďalej.

Budme hrdý na svoju históriu. Ved sme na tento svet priniesli gramotnosť a celé tisícročia sme obohatili európsku civilizáciu.“

Janták Jozef, Mgr.

(Tento príspevok p. Jantáka bol uverejnený na www.hlavnespravy.sk dňa 11.1.2016, skade som ho použil. Pre svoj výborný obsah a argumentačnú silu sa tak zapáčil mnohým, že ho neskôr prebrali viaceré internetové stránky.)

Väčšina ľudí si myslí, že keď sa povie – to je „vedecké“ alebo to poviedali vedci, že je to pravdivé. Ale nie je tomu tak. Veda je plná omylov, len vedci o tom neradi rozprávajú a snažia sa vyzerať pred ostatnými veľmi múdro. História vedy je ale úplne šialená a úplne iná ako sa učia deti v školách. Ono by to bolo aj v poriadku, keď vychádzame z princípu „postupného dávkovania informácií“, ale žiaľ, študujúci pokračujú na stredných školách, vysokých školách, a v ďalších gradáciách, ale o hlbokých pochybnostiach o niektorých „základoch“ nielen svojho vlastného, ale aj mnohých iných vedných odboroch, sa nedozvedia ani vtedy, keď už sú habilitovanými docentmi. Samozrejme, len pokial sa o tieto ozechavé problémy nezačnú sami, potichu zaujímat. No a keďže vedia, aká „pravdumilovná“ v skutočnosti tzv. akademická obec je, radšej o tom nikomu ani nehovoria a zostáva to len ich súkromný „koníček“. Aj preto vznikli o vede a vedcoch mnohé sentencie, výroky či aforizmy. Skutočne je vhodné a potrebné sa nad nimi zamyslieť. Ich autormi sú väčšinou samotní vedci a tak pravdepodobne vedia, o čom rozprávajú.

Šťastný je národ, ktorý má nudné dejiny.

Ch. L. de Montesquieu

Kto sa nepoučil z dejín, musí ich znova prežívať.

J. P. Sartre

(ďalšie výroky sú na stranách 30, 42, 103, 129, 197)

STOPY SLOVANOV NA BALKÁNE

Na internetovom portáli cez-okno.net bol dňa 26.11.2014 uverejnený zaujímavý rozhovor s profesorom Antonom Perdihom, autorom knihy „Pôvod Slovincov a ostatných Európanov“. Pôvodne článok vyšiel v časopise *wm magazin*, ktorý vychádza v Českej republike.

Profesor Anton Perdih.

„V strednej Európe bolo pôvodné praslovanské obyvateľstvo citelne zredukované v dôsledku nájazdov, ale prežilo a nebolo úplne obsadené“.

- 1. Aký je váš názor na prehistóriu Európy, vývoj jazykov a pozíciu slovanských jazykov vo vzťahu k ostatným, hlavne indoeurópskym jazykom? Môžete uviesť zaujímavosti z oblasti slovnej zásoby, výpožičiek, gramatických javov?**

V mojej knihe „Izvor Slovencev in drugih Evropejcov“, Jutro, Ljubljana 2013, som zhromaždil najnovšie poznatky z genetiky, teda DNA genealogické dátia. Tieto údaje, spoločne s niektorými ďalšími poznatkami ukazujú, že:

- prví obyvatelia Európy boli, od doby zhruba pred 45 000 rokmi nositeľmi mužskej Y-haploskupiny I. Muži, spoločne zo svojimi ženami, boli europoidní a mali praslovanský pôvod.
- Existujú indície ktoré naznačujú, že ich predkovia, Y-haploskupina BT, muži aj ženy, žili v Slovinsku najmenej pred 60 000 rokmi. Pred 9 000 až 6 000 rokmi sa k nim pripojili muži Y-haploskupiny R1a.
- Pred zhruba 4 500 rokmi bola väčšina Európy, s výnimkou časti Škandinávie a prevažnej časti Ruskej roviny praslovanská, alebo árijská, pokial niekto preferuje tento termín.
- Medzi rokmi 5 000 až 3 500 pred našim letopočtom, muži Y-haploskupiny R1b prenikli do západnej Európy. Vyhladili tam väčšiu pôvodných mužov. V strednej Európe bolo pôvodné praslovanské obyvateľstvo citeľne zredukované v dôsledkoch nájazdov, ale prežilo a nebolo úplne nahradené nositeľmi haploskupiny R1b.
- V tejto dobe veľa pôvodných obyvateľov západnej a strednej Európy ušlo na Ruskú rovinu a okolo roku 3 500 pred našim letopočtom expandovali až do Arábie, Iránu (Avestanci), Indie (Árijci) a severovýchodnej Číny.
- Sanskrst je priamy potomok západnej praslovančiny. Takzvané „keltské“ jazyky, ako aj baskičtina sa vyvinuli z praslovanského substrátu a R1b substrátu.
- Pôvod germánskych jazykov zatiaľ nie je úplne jasný, ale existujúce dátá naznačujú, že sa začali vyvíjať okolo roku 3 500 pred našim letopočtom, alebo neskôr vo východnej Ázii z príchodiacich, ktorí hovorili praslovansky. Boli pod východoázijskými vplyvmi, ktoré dali germánskym jazykom charakteristické kentum.
- Latinčina a gréčtina sa vyvinuli ešte neskôr, ako dôsledok cudzích vpádov na praslovanské teritóriá.

Osobne som sa detailnejšie nevenoval slovnej zásobe, výpožičkám, či gramatickým javom. Štúdie tohto druhu robia niektorí naši spolupracovníci. Väčšina týchto prác je dostupná na www.korenine.si/zborniki/ (v angličtine a slovinčine). Len som sa pripojil k výskumu začatom kolegami Silvestri & Tomezzoli o určovaní podobnosti medzi starovekými jazykmi navzájom a medzi archaickými a modernými jazykmi, na základe frekvenčnej analýzy hlások. Výsledky boli prekvapujúce. Venetčina, rétčina a ďalšie staroveké jazyky boli svojimi frekvenciami zvukov bližšie starej slovinčine a staroslovienčine (t.j. stredovekým slovanským jazykom), než latinčine a gréčtine svojej doby.

Výsledky sú tiež publikované na www.korenine.si/zborniki/.

-
- 2. Môžete niečo povedať k historickej prítomnosti slovanských jazykov v oblastiach Rakúska, severného Talianska, Maďarska, rímskych provincií Noricum, Raetia?**

Boli tam od nepamäti, pokiaľ neboli deslavizovaní. Takým, alebo onakým spôsobom.

- 3. Je pravda, že niektoré náписy, ktoré môžu byť dešifrované pomocou slovanských jazykov, boli nájdené na území dnešného Francúzska?**

Áno, je to pravda, pozrite sa na www.korenine.si/zborniki/

- 4. Pamätám si, že ste povedal, že vo Francúzsku existovali slovansky hovoriace dediny až do 19. storočia.**

Matej Bor nám hovoril, že to tak bolo ešte aj po 2. svetovej vojne.

- 5. Pôvodným jadrom skúmania sú venetské náписy z doby pred expanziou rímskeho impéria. Môžete popísat historiu ich lúštenia?**

Začalo to už na začiatku 19. storočia (minimálne F. Prešeren). Po 2. svetovej vojne Jager študoval etruské náписy, nasledovaný Berlotom a Rebecom, ktorí o nich vydali v roku 1984 knihu. Zhruba v 70. rokoch 20. storočia Bor skúšal lúštiť tiež tieto venetské náписy. V roku 1985, kedy prebiehala polemika o „venetskej teórii“ prezentovanej Šavliom a Tomažičom, Bor vstúpil do diskusie publikovaním svojich prekladov venetských nápisov v novinách. Neskoršie ho nasledoval Ambrožič a mnohí ďalší. V. Vodopivec vydal v rokoch 2010 až 2012 zbierku väčšiny venetských a ďalších starovekých nápisov.

- 6. Je pravda, že „venetská tématika“ bola diskutovaná v slovinskej dennej tlači okolo roku 1990?**

Začalo to v roku 1985 a trvalo to zhruba dekádu.

- 7. Ako došlo k tomu, že ste sa stal čelným predstaviteľom tohto okruhu štúdií?**

V. Vodopivec v roku 1999 odštartoval projekt „Korenine slovenskego naroda“ = „Korene slovinského národa“. Prizval ma k spolupráci a ja som súhlasil. Neskoršie ma poveril vedením programového výboru.

- 8. Kedy ste sa začal zaujímať o slovanské autochtónne teórie?**

Už v druhej triede základnej školy, kde nám učiteľka, neter nášho historika S. Rutara, hovorila veľa vecí o našich ranných dejinách.

9. Aká je história konferencií, organizovaných každoročne v Ljublani?

Začali v roku 2001 a pokračujú dodnes.

10. Aký bol vývoj výskumu, čo sa týka opráv, zlepšovania pôvodných hľadísk od 80. rokov po dnešok?

Ide o postupný vývoj daný tým, ako kolegovia prispievajú novými objavmi.

11. Môžete vymenovať niektoré písma a náписy, okrem venetských, ktoré môžu byť lúštené pomocou slovanských jazykov?

Starsie etruské, krétske, staré frýzske, messapské, galské. Bohužiaľ sa im v súčasnosti osobne už nevenujem.

12. Aké sú cesty budúcich štúdií? Aké by mali byť oblasti záujmov budúceho výskumu? Aká by mala byť taktika upútania pozornosti verejnosti a akademikov?

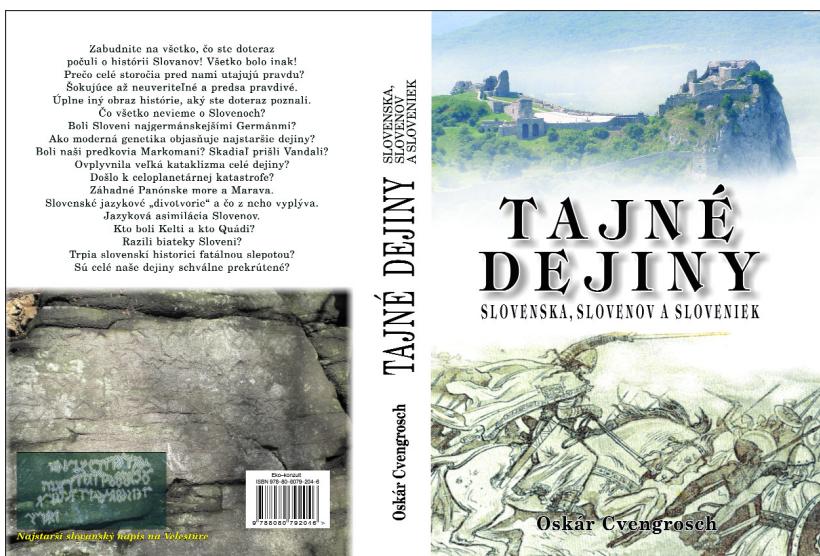
Je nutné sa sústredit na zhromažďovanie nových dát, ktoré môžu byť relevantné, potom znova preveriť súčasné výklady. Verejnosť by mala byť čas od času informovaná, keď sa objaví nejaký prielom. V súčasnosti nás slovinskí vedci a priori odmietajú a ostatní ich žiaľ nasledujú.

Autor Mgr. Dušan Polanský, Prof. Anton Perdih

Prof. Anton Perdih (1939). Vyštudoval chemickú technológiu, pracoval ako vysokoškolský pedagóg a vedec pôsobiaci vo viacerých odboroch chémie. Autor a spoluautor viac než 200 vedeckých a odborných článkov v medzinárodných i domácich vedeckých publikáciách. V rokoch 2001 – 2017 editorom zborníkov z medzinárodných konferencií projektu „Korenine slovenskega naroda“. Autor knihy „Pôvod Slovincov a ostatných Európanov“, Lublana 2013, rozšírené vydanie 2016.

Historik prišiel s kontroverzným výkladom dejín

Dňa 27.4.2015 internetový portál topky.sk priniesol rozhovor s autorom novej knihy, Oskarom Cvengroschom, ktorá vyšla pod názvom „*Tajné dejiny Slovenska, Slovenov a Sloveniek*“. Napísal knihu, ktorá je v rozpore s oficiálnym výkladom dejín a mnogým historikom sa pri jej čítaní dvíha tlak. Príchod Slovanov tak, ako nám to prezentujú učebnice, sa nikdy neudial! Oskár Cvengrosch v *Tajných dejinách Slovenska, Slovenov a Sloveniek* vychádza z najnovších genetických výskumov, ktoré by mohli absoluťne prepísať naše dejiny. Bájna pravlast Slovanov podľa jeho mienky neexistuje. Naši predkovia boli v Európe oveľa skôr a ich starobylý pôvod je opradený viacerými tajomstvami.

Vo svojej knihe tvrdíte, že Slovania nie sú geneticky homogénni. Z čoho je teda podľa vás odvodená myšlienka o ich jednotnosti či podobnosti?

Myslím si, že samotný pojem „**slovanstvo**“ a „**slovanský**“ je dnes vnímaný nie najšťastnejšie. „*Slovania*“ sú dávaní dokopy na základe

jazykovej výbavy, avšak geneticky nie sú vôbec kompaktní. Pomenovanie Slovania bol odvodený od stredoeurópskeho obyvateľstva, ktoré si hovorilo Slávi, Slévi, Suebi, či Slovane. Na druhej strane samotný pojem „*sláv*“ má hlboke korene prameniace v mytologicko-náboženskej sfére všetkých dnešných „*Slovanov*“, nielen tých stredoeurópskych. Stredoeurópania si tento pojem iba vybrali ako svoje meno. Mnohé naznačuje, že to, čomu sa dnes hovorí „*Slovania*“, je v skutočnosti pozostatok starovekej civilizácie, ktorej súčasťou bolo viacero etník a kde prevažoval jeden spoločný jazyk dominujúceho etnika (haploskupina R1a). Táto civilizácia sa rozprestierala na obrovských priestoroch Eurázie, pravdepodobne nemala centrálnu vládu, nejestvovalo centrálne riadené náboženstvo a na jej základoch vznikli staroveké civilizácie v Číne, Indii, na Blízkom východe a v Egypte. Pre túto civilizáciu by bolo výstižnejšie pomenovanie dŕžava, ktorá bola ešte donedávna známa pod menom „*Tartaria*“. Zhruba v 18. storočí sa história dostala do područia politických manipulátorov a Tartaria bola systematicky vymazaná z učebníc histórie.

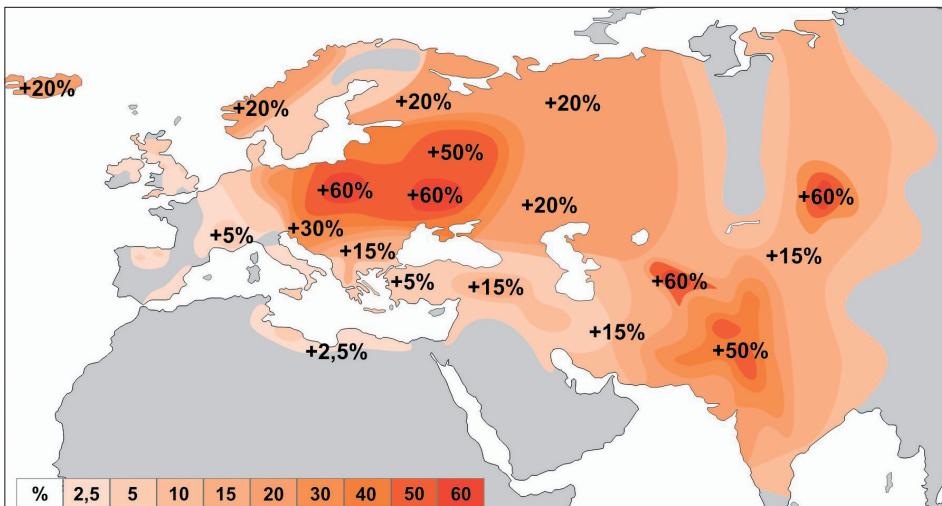
Mnohí Slováci majú, možno aj vďaka nejasnostiam okolo vlastnej histórie a národnej identity, k Slovanstvu fanaticke stanovisko. Ako vnímate dôležitosť národného cítenia a stoženia sa so slovanským pôvodom?

Ja osobne nevnímam, že by mnohí Slováci mali nejaké fanaticke stanovisko. Ak aj u niektorých jedincov nejaké prvky fanatizmu v tomto smere v našej krajine jestvujú, ide len o štatisticky zanedbatelnú a prirodzenú reakciu na fanatizmus v okolitých krajinách. Národné cítenie vnímam ako prirodzenú potrebu udržiavať tradície vlastného rodu. Tradície spoločenské, právne, duchovné, ako aj uchovávanie vlastného jazyka. Národ je len nadstavbou rodu a aj keď sme geneticky premiešaní, všetci podvedome cítime príslušnosť k duchovným hodnotám a tradíciam slovanstva ako civilizácie.

Kde bola podľa vás skutočná pravlast Slovanov? Bola medzi Dneprom a Vislou?

Medzi slovanskými národmi z hľadiska genetiky dominuje haploskupina R1a, ktorú z tohto uhla pohľadu môžeme vnímať ako haploskupinu „*slovanskú*“. V západnej Európe dominuje haploskupina R1b, pričom prechodová hranica medzi týmito oboma dominujúcimi génnymi pozvoľne prechádza od Škandinávie cez Nemecko po severné Taliansko. Haploskupina R1a sa objavuje zhruba pred 20-tisíc rokmi

v priestoroch Strednej Ázie. Odtiaľ sa naši predkovia presunuli cez dnešný Irán do Anatólie a približne pred 12-tisíc rokmi osídlili Balkán, odkiaľ sa rozšírili do celej Európy. Spolu s haploskupinou I spoločne obývali Európu.

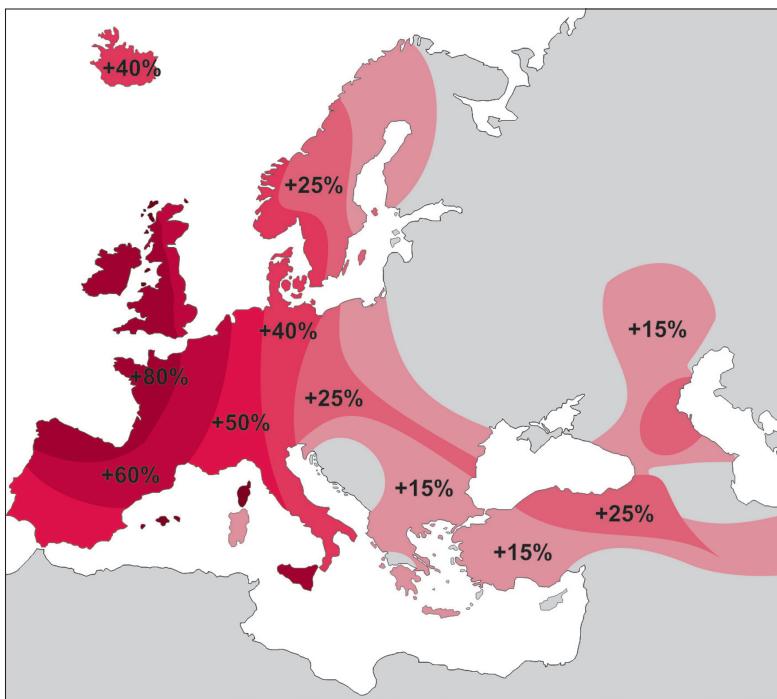
Rozšírenie Y-DNA "slovenskej" haploskupiny R1a v Eurázii.
Čísla vyjadrujú percentuálny podiel výskytu R1a v miestnej populácii.

Na základe čoho teda historici začali uvažovať o príchode Slovanov z pravlasti?

Príchod Slovanov tak, ako nám to prezentujú učebnice, sa nikdy neudial. Naši predkovia – prvá vlna, obývali Európu už pred 12-tisíc rokmi. Hľadanie pravlasti z tohto uhla pohľadu nemá zmysel. Avšak mal zmysel pre tvorcov súčasných oficiálnych dejín, pretože obrovské množstvo „slovenského“ obyvateľstva v Európe bolo potrebné niekom umiestniť. Práve v 18. a 19. storočí vznikali nové historické tézy, ktorých cieľom bolo vyzdvihnuť historickú dôležitosť novovznikajúcich národov. To sa mohlo udiat len na úkor pôvodného obyvateľstva a tak skýto-sarmatský pôvod „**Slovanov**“, ktorý sa v nemalej miere vyskytoval v kronikách už od 8. storočia, bol nahradený fantazijnou ideou o pravlasti medzi Dneprom a Vislou.

Spomíname vysoký výskyt haploskupiny R1a v Indii, ktorý je vidieť i na mapke. Má to nejakú spojitosť s vedeckým termínom indodeurópsky, ktorý je často skloňovaný v súvislosti s dejinami Európanov?

Koncom 18. a začiatkom 19. storočia si západní učenci všimli spojitosť medzi indickým sanskritom a európskymi jazykmi, čo viedlo k založeniu porovnávacej (komparatívnej) lingvistiky, v ktorej boli ako základ použité sanskrit, perzština, gréčtina, latinčina a nemčina, a následne na základe príbuznosti týchto jazykov bol zavedený pojem „*indo-germánsky*“. Na počudovanie nebol v tomto zahrnutý žiadny zo „*slovanských*“ jazykov. Plošne bolo ignorované „*slovanské*“ postavenie medzi indoeurópskymi jazykmi, pričom paradoxne práve „*slovanské*“ jazyky svojou konštrukciou, ale i geopolitickým umiestnením, nie sú akousi okrajovou jazykovou skupinou, ale doslova tvoria základný kmeň jazykového stromu, z ktorého ďalšie vetvy jazykov dostali ich („*slovanský*“) materiál a výživu.

Rozšírenie Y-DNA haploskupiny R1b v Európe. Čísla vyjadrujú percentuálny podiel výskytu R1b v miestnej populácii.

Termín „*indo-germánsky*“ bol neskôr nahradený politicky korektnejším názvom „*indoeurópsky*“ a v tom čase sa predstava o indoeurópskom pôvode Európanov zdala byť z vedeckého hľadiska uzavretá. Rozvoj vedy v oblasti genetiky však priniesol doslova šokujúce

odhalenie. Obyvatelia západnej Európy v prevažnej miere disponujú haploskupinou R1b, ktorá sa v Indii takmer nevyskytuje. Naopak „*slovanská*“ haploskupina R1a má v Indii mimoriadne vysoký výskyt. Miestami viac ako 60 percent, obdobne, ako je tomu medzi slovanskými krajinami v Európe. India ako aj Irán boli asi pred 4 000 rokmi osídlené z ruských rovín historickými Árijami, nositeľmi „*slovanskej*“ haploskupiny R1a.

V súčasnosti žije v Indii nie menej ako 100 miliónov mužov, potomkov Árijov z ruskej roviny, ktorých predkovia vzišli z Balkánu. Do 72 % príslušníkov vyšších káštov v Indii prináleží k haploskupine R1a. Z tohto uhla pohľadu už asi neprekvapí príbuzné pomenovanie jedného zo slovanských kmeňov menom Venetti, Vinidi, ktorých Tacitus mimo chodom opisuje ako Germánov, s termínom India (Indi – Vindi).

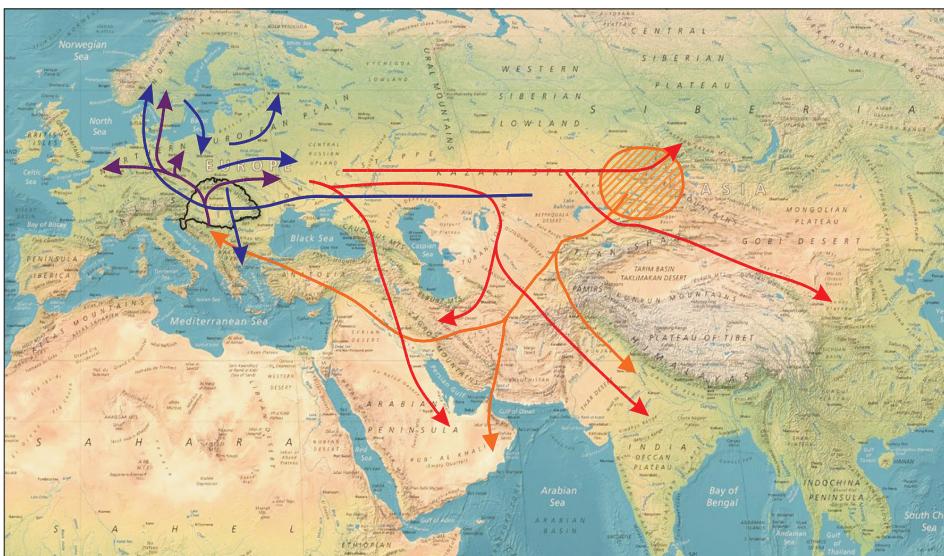
Vo svojej knihe zastávate názor, že pôvodnými jazykmi Európanov boli „slovanské“ nárečia. Máte na to nejaký dôkaz?

Takzvaná indoeurópska príslušnosť obyvateľov západnej Európy je vďaka genetike jednoznačne popretá. Spoločné gény Slovanov a Indov vytvárajú logické predpoklady na hľadanie podobností medzi našimi jazykmi, avšak genetická nekompatibilita Indov a obyvateľov západnej časti Európy prináša otázku: Odkiaľ sa vzala deklarovaná príbuznosť takej latinčiny a nemčiny so sanskritom? Na to jestvuje len jediná odpoveď: Boli to slovanské nárečia, ktoré boli pôvodnými jazykmi Európanov, na základe ktorých vznikli neskoršia latinčina i nemčina. Učenci 19. a 20. storočia očividne pochybili, zjavne sa preukázal ich politický motív „*vedeckého*“ bádania, pričom ten istý motív možno sledovať i v stanovení pravlasti Slovanov. Podľa správnosti by termín „*indoeurópsky*“ mal byť nahradený výstižnejším názvom, ako napríklad „*slovansko-indický*“, alebo len prosto „*vinidský*“.

Naznačili ste, že Germáni boli Slovania. Ako to máme chápať, keď napríklad dnešní Nemci, resp. Germáni, slovanským jazykom nerozprávajú?

Tento fakt je potrebné vnímať v niekoľkých úrovniach. V prvom rade je nemčina jazykom, ako hovoria vedci, „*indoeurópskym*“, ktorého základ tvoria práve jazyky „*slovanské*“. Príbuznosť určitých základných slov je nepopierateľná. V druhom rade je potrebné pozrieť sa na história nemeckého jazyka, ktorý bol v podstate plošne politicky presadzovaný len v posledných storočiach. Do zjednotenia Nemecka bolo toto územie rozdrobené na množstvo malých štátikov s vlastnými

dialektmi. No a po tretie, územie dnešného Nemecka tvorilo hraničnú líniu medzi slobodnými spoločenstvami na východe a Rímskym impériom na západe. Tu bola umiestnená vysoká koncentrácia bojových etník, z rôznych kútov Eurázsie, avšak prevažne „*slavanského*“ pôvodu. Aj preto starovekí arabskí historici opisujú Nemcov ako najudatnejších Slovanov.

*Postup migrácie haploskupiny R1a pred 20 až 6-tisíc rokmi p. n. l.
Prevzaté z knihy Oskár Cvengrosch: Tajné dejiny Slovenov a Uhorska.*

Oficiálne historky o pôvode Uhrov sú nepravdivé

Známy autor a historický bádateľ Oskár Cvengrosch po viac ako štvorročnom autorskom úsilí vydal (december 2017) svoju ďalšiu knihu „*Tajné dejiny Slovenov a Uhorska*“ (296 strán, farebne ilustrované, v tvrdej väzbe). Kniha vyvolala značný rozruch, lebo prináša úplne nové, až prevratné pohľady nielen na našu, ale aj maďarskú históriu. Prečo? Táto objavná kniha je výnimcočná svojim obsahom i poslaním. Jej hlavným prínosom je unikátny objav, ktorý zásadným spôsobom mení história nášho národa i bývalého Uhorska. Autor po dlhoročnom skúmaní historických prameňov a ich konfrontácie s výsledkami najmodernejších genetických analýz objasnil „**tajomný pôvod Uhrov**“...

Tento svoj objav predkladá čitateľom so širokým a bohatým dôkazovým materiálom (152 obrázkov, máp a tabuľiek). Vyzdvihnut treba najmä krásne farebné mapky, ktoré znázorňujú výsledky genetických výskumov a sú originálne a po prvý krát u nás publikované. Na základe výsledkov bádania genetiky, toponýmie, lingvistiky, ale aj samotných historických zdrojov dokladá, že Uhri neprišli spoza Uralu, ale boli trvalými obyvateľmi európskeho rozvodia. A práve z týchto oblastí podnikali vojenské výpravy všetkými smermi, a to či už ako Huni,

Germáni alebo Venetti. Autor jednoznačne dokazuje, že takzvané „*velké Maďarsko*“, ako ani „*starí Maďari*“, fakticky nikdy neexistovali. Jestvovalo len slovanské Uhorsko, ktoré bolo európskou veľmocou a ktoré rozložili a svojou nerozumnou a agresívnu jazykovou politikou práve Maďari rozkúskovali a v konečnom dôsledku aj takto zničili.

Nechcem vám už nič viacej prezrádzať. Túto knihu si treba jednoducho kúpiť a dôkladne preštudovať. Verte mi, nie že by som nechcel, ale je temer nemožné popísť obsah krásnych farebných máp a stručne vysvetliť, čo všetko na nich vidno. Treba aj poznamenať, že uvedené mapy v tejto knihe sú originálne, vytvorené autorom a tu sú prvýkrát publikované. A ešte jedna krátka poznámka na záver. Podľa

posledných dôverných správ autor vo svojom výskume a objaviteľskom úsilí úspešne pokračuje a na budúci rok by čitateľov rád zoznámil so svojimi novými poznatkami.

Ing. Oskár Cvengrosch sa narodil v roku 1969 v Prešove, kde vystudoval Technickú univerzitu. Dlhé roky pôsobil v oblasti bankovníctva a finančníctva. Neskôr pracoval ako učiteľ, potom ako manažér v strojnom priemysle. O našu dávnu históriu a prehistóriu sa zaujíma dlhodobo z interdisciplinárneho pohľadu. Člen Slovenskej numizmatickej spoločnosti, člen Spolku slovenských spisovateľov. Okrem mnohých článkov v periodikách, je autorom kníh „Tajné dejiny Slovenska, Slovenov a Sloveniek“, 2014, 450 s., „Tajné dejiny Slovenov a Uhorska – Uhri boli Slovania“, 2017, Pod pseudonymom Sven Grosman publikoval pozoruhodné sci-fi romány: „Cudzinci“, „Klub nesmrteľných“ a „Emigrant“. Je autorom unikátnej teórie o slovanskom pôvode Uhrov a Germánov, ktorá je postavená na komparatívnej metóde genetických, jazykových, geografických, historických a heraldických podkladov.

Dejiny sa robia tak, že konečný výsledok vyplýva vždy z konfliktov mnohých jednotlivých vôľou ... Lebo čo chce jeden, je marené druhým, a z toho vychádza niečo, čo nikto nechcel.

F. Engels

Pravdu treba neustále opakovať, pretože aj omyl sa okolo nás neustále hlása, a to nie jednotlivcami, ale masovo – v novinách a encyklopédiah, v školách aj na univerzitách. Všade má omyl navrch a žije si blahoslavený a utešene, vedomý si prevahy, ktorá je na jeho strane.

Goethe Eckermann

Vedci ako ja potrebujú širokú podporu, aby mohli podnecovať a ovplyňovať fantáziu obyvateľstva. To samozrejme predpokladá masívne pôsobenie médií. Musíme preto vyrábať scenáre, ktoré budú vyvolávať strach, budú prinášať drastické vízie, zjednodušovať a o našich vlastných pochybnostiach sa pokiaľ možno nebudú zmieňovať. Každý z nás sa musí rozhodnúť pre správnu mieru medzi úspechom a poctivostou.

Prof. Stephen Schneider; zástanca tézy skleníkového efektu

GENETIKA PREPISUJE HISTÓRIU

Ruská spravodajská agentúra Sputnik uviedla dňa 24.1.2019 na svojich stránkach v českej verzii tento zaujímavý rozhovor. Preklad článku Jan Masák. Pôvodný text bol uverejnený na viac časti. Uvádzam ho v skrátenej verzii.

Profesor Anatolij Kljosov (v skutočnosti po rusky Klosov, ale dnes otrocky všade používame anglickú transkripciu a to aj slovanských mien), pôvodne ruský, dnes americký biochemik, genetik žijúci v USA, pôsobiaci na americkom Harvarde, sa zaoberá DNA genealógiou ľudí. V exkluzívnom rozhovore pre Sputnik vysvetlil, že podľa svojho pôvodu sú Česi najmenej Slovanmi zo všetkých Slovanov, pretože veľká časť ich DNA pochádza zo západnej Európy. Česi a Slováci sú si veľmi podobní, ale nie sú rovnakí, povedal. Predtým, ako sa budeme môcť pozrieť, kto presne sú obyvatelia Česka a Slovenska, je potrebné si v krátkosti vysvetliť základné otázky.

Všeobecne o ľudských rodoch

„V priebehu výskumov vyšlo najavo, že na celej planéte je len 20 hlavných rodov. Tieto rody sú nazývané indexmi od A do T. Všetky rody sa rozchádzali a tak vytvárali vlastné rodové stromy. V základoch každého z týchto rodových stromov je ich index. Tieto rodové stromy sú od seba oddelené. DNA každého prechádza len po svojom strome. Celkovo tak na svete existuje 20 DNA stromov. V nich prebiehajú nezvratné mutácie. Keď už raz mutácia DNA vznikla, tak sa ďalej kopíruje ako na kopírke. Rovnako tak sa kopíruje aj každá ďalšia mutácia,“ prehlásil Kljosov.

Keď sa ale, podľa slov vedca začalo so štúdiom týchto stromov po celej planéte, začali vznikať veľké katalógy. V nich sa nachádzali desiatky tisíc mutácií (príznakov). Všetky boli zaregistrované a dostali indexy. V okamihu ako sa u jedincov identifikujú príznaky (mutácie), tak sa hned môžete pozrieť do katalógu a je jasné, k akému stromu patrí. Tam sa môžete aj dozvedieť, kedy tento strom prvýkrát vznikol. Podľa týchto mutácií je možné všetko zistiť.

V Česku a na Slovensku je najviac zastúpená skupina označená ako R. Tá je okrem Česka a Slovenska početne zastúpená vo všetkých slovanských krajinách, ale aj v západnej Európe. Haploskupina R vznikla v južnej Sibíri asi pred 36 000 rokmi.

„Existuje 20 indexov, od A do T. Sú principiálne tie najstaršie. Nasleduje B, C, D,... R je jedna z najmladších. Ide vlastne o rody, označuje sa to ako haploskupina. Rod je skupina potomkov, ktorá pochádza od jedného spoločného predka. Rovnako tak v DNA genealógii. Celá haploskupina R pochádza od jedného spoločného predka. Keď sa tento chlapec pred mnohými tisícročiami narodil, tak sa uňho objavila mutácia, ktorá následne prešla na potomkov, jeho synov. Po mužskej línií sa následne odovzdávala táto mutácia. Ide sa o mutáciu chromozómu Y, to je mužský pohlavný chromozóm. Ten sa odovzdáva len od otca k synovi. Takto sa tisíce a tisíce rokov odovzdáva rovnaký súbor mutácií, plus sa ešte objavujú nové a nové. Rod R vznikol pred približne 36 000 rokmi podľa všetkého na južnej Sibíri, pretože tam sa našli zatiaľ najstaršie vykopávky. Na Sibíri, na Bajkale našli kostru starú 24 000 rokov z rodu R.“

U niekoho z rodu R sa objavila mutácia a tak vznikol R1, u tohto R1 sa opäť v priebehu tisícov rokov objavila nová mutácia – R1a. Inou mutáciou vzniknutou v tom istom rode nazvali R1b. R1a, R1b – nad nimi stojí R1, nad R1 stojí R, nad R stojí mutácia P, a tak ďalej. Je to úplne jasná hierarchia. V rámci tejto hierarchie je možné potom ľahko vidieť, kto od koho pochádza. R1a bol jeden zo synov R1. Rovnako tak R1b bol synom R1. Medzi týmito dvoma synmi je rozdiel približne 4 000 rokov. Takže to neboli bratia a nežili jeden vedľa druhého v rovnamej dobe. Mohli jeden od druhého odísť na veľkú vzdialenosť. Vyzerá to ale tak, že obaja pochádzajú z južnej Sibíri,“ prehlásil Kljosov.

Pre pochopenie DNA genealógie je tiež nutné vysvetliť, aký je rozdiel medzi haploskupinou a haplotypom. Haploskupinu môžeme prirovnáť k obálke pasu. Napríklad všetci Česi majú jeden druh obalu svojho pasu červenej farby. V tomto zmysle majú všetci rovnakú haploskupinu. Každý z týchto pasov s červenou farbou má ešte svoje číslo. Konkrétnie číslo pasu je haplotyp. Keď berieme obal pasu spolu s jeho číslom, tak ide o unikátnu kombináciu. Samotné číslo pasu sa môže nachádzať aj inde, vo Francúzsku, Holandsku, USA. Farbu obalu pasu tam však majú inú. V genetických dokumentoch je preto vždy dôležité občianstvo (farba pasu-haploskupina) a číslo pasu (haplotyp). Haploskupina je všeobecná charakteristika skupiny – R1a, R1b. Okrem toho existujú haplotypy, čo sú unikátnie kombinácie mutácií.

Situácia v Česku a na Slovensku

V Česku patrí najväčší podiel skupine R1a, čo je skupina nachádzajúca sa v slovanských krajinách. Druhá najpočetnejšia skupina v krajinе je R1b, ktorá je naopak najviac zastúpená v západnej Európe. Práve na základe vysokého podielu R1b medzi obyvateľmi Českej republiky je možné konštatovať, že Česko je najmenej slovanská krajina zo všetkých slovanských krajín. „V Česku je 33 % mužov R1a. Na Slovensku je 42 % mužov R1a. Pričom aj v Česku aj na Slovensku ide o R1a-M458, nie o R1a-Z280, ktorú majú často Rusi (M458 a Z280 sú podkategórie R1a). M458 má ešte ďalšie dve podvetvy. Z tohto dôvodu sú Česi menej Slovania než Slováci. Česi majú menej R1a, 42 % oproti 33 %. A pokial budeme pozerať na západoslovanskú podvetvu, tak medzi Slovákmi je ich štyri krát viac než medzi Čechmi. Medzi Čechmi sú hlavne európske vetvy R1a,“ povedal Kljosov.

Medzi národnmi s vysokým zastúpením R1b patrí okrem Česka tiež Slovensko a Poľsko. Obyčajne sa, podľa slov profesora, nachádza v slovanských štátoch okolo 5 % skupiny R1b. V týchto krajinách je to viac ako 10 %, v Česku dokonca viac ako 25 %.

„R1b je medzi Čechmi zastúpená 28%. Takéto vysoké množstvo R1b sa nenachádza v žiadnej inej slovanskej krajine. Obyčajne je medzi Slovanmi 5-6 % R1b. Zmienime v tejto súvislosti ešte Poľsko, kde ich je 13 %. Medzi Slovákmi je R1b tiež dosť: 15 %. treťou najpočetnejšou skupinou sú medzi Čechmi južní Slovania – Dunajskí Slovania. Tých je medzi Čechmi len 8,5 %, medzi Slovákmi je ich 16 %.

To znamená, že podľa všetkých troch najväčších haploskupín Slováci smerujú viac k Slovanom, naproti tomu Česi kôr k centrálnej a západnej Európe,“ dodal.

Ostatné haploskupiny v Česku a na Slovensku

„Česi a Slováci majú ešte desiatku ďalších malých skupín, ktoré sú početne zastúpené medzi Slovákmi a Čechmi približne rovnako. Napríklad škandinávska haploskupina, tých je medzi Čechmi 8 % a 7 % medzi Slovákmi. Haploskupina J1b, ktorá je početne zastúpená v Grécku, tej majú Slovensko a Česko rovnaké zastúpenie, 6,5 %. Kaukazská haploskupina G, ktorá sa vyskytuje najviac na Kaukaze,

tak tej je v Česku 5 % a na Slovensku 4 %. Ďalšou skupinou je J2, to je Blízky východ, hľavne Arabi a Židia. Tých je medzi Čechmi 4 % a 2 % medzi Slovákm. Tieto skupiny označujeme za „turistov“, alebo tiež za „návštevníkov“. U nich je jasné, že ide o pôvodnú skupinu“, prehlásil profesor.

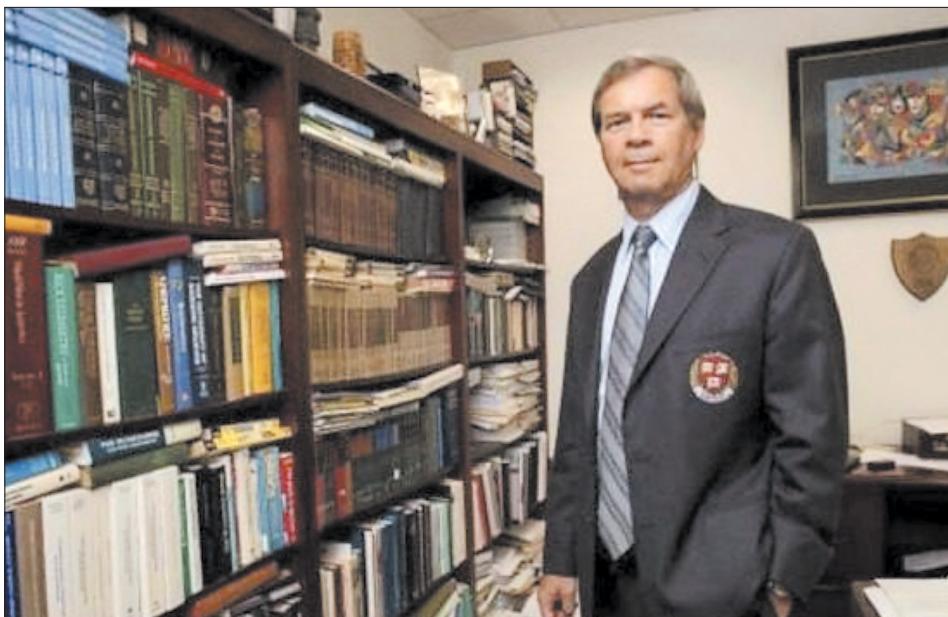
DNA verzus lingvistika

Profesor Kljosov upozornil, že je potrebné pri čítaní analýz DNA byť pozorný, pretože sa v nich hovorí o pôvode ľudí. Nielen o lingvistickej stránke definície slovanstva. Lingvistika definuje Slovanov ako tých, ktorí hovoria slovanskými jazykmi. To sú v prípade Čechov a Slovákov oba národy v rovnakej miere. „Vidíme, že Česi sú na základe svojho pôvodu menej Slovania ako ostatní. Principiálne sú ale Slovania tí ľudia, ktorí hovoria slovanskými jazykmi. V tomto prípade aj Česi aj Slováci hovoria týmito jazykmi. Preto z pohľadu lingvistiky sú obidva slovanské národy rovnaké. Ide o západných Slovanov. Keď hovorím Slovania menej, Slovania viacej, tak mám na mysli pôvod a nie ich jazyk. Z tohto dôvodu u nás **často vznikajú nedorozumenia s lingvistami**. Oni majú o tom svoje vlastné predstavy. Lingvisti napríklad označujú za árijské iránske jazyky. To je však rovnaké, ako nazvať anglický jazyk americkým jazykom. Keďže sa týmto jazykom hovorí v USA,“ povedal Kljosov.

Vedec poukazuje na fakt, že lingvisti definujú jazykové skupiny podľa koncového bodu, kde nositelia jazykov žijú. A nie podľa pôvodu ľudí, odkiaľ do tohto koncového bodu prišli. „Lingvisti všetko volajú podľa koncového bodu. Ďalším príkladom sú Fíni. To je posledné mesto, kam prišli Sibírčania, ale lingvisti to označujú za ugrofínske jazyky. Tí však prišli z Uralu, z tohto dôvodu ide o urgické jazyky, predtým to boli altajské jazyky. Fíni s tým nemajú vôbec nič spoločné. Lingvistom sa to ale z nejakého dôvodu páčilo, tak ich nazvali ugrofínskymi – podľa konečného bodu, kde sa jazyky nachádzajú.“, dodal.

O podobnosti Čechov a Slovákov

Oba naše národy sú si vo svojej podstate podobné. Medzi Čechmi ako aj medzi Slovákm sú zastúpené rovnaké vetvy, ani jeden z národov nemá čisto svoje vetvy, ktoré by sa u druhého nenachádzali. „Sú si

Profesor Kljosov

podobní, ale nie veľmi. Slováci sú na základe svojho pôvodu viac Slovania a Česi sú viac Európania. Pokiaľ sa pozrieme na genetické zloženie obidvoch národov, existujú v ich českých a slovenských stromoch vetvy, ktoré sú čisto české alebo slovenské? Nie, takéto čisto české vetvy, ktoré by neboli medzi Slovákmi a slovenské vetvy, ktoré by neboli medzi Čechmi neexistujú. Všetky vetvy sú premiešané. Nie je ani jedna vetva, ktorá by bola čisto slovenská, alebo čisto česká.“ Uzavrel profesor Kljosov.

Sputnik: Pán profesor, vy ste povedal, že Česi sú menej Slovania ako Slováci. Pokiaľ sa pozrieme do minulosti, tak Česi aj Slováci majú spoločného predka R1a a len potom, čo migrovali do strednej Európy sa ich DNA začalo miešať s inou DNA. Je to tak správne?

Kljosov: Nie je to celkom pravda. Tam, kde momentálne žijú Česi, to nie je územie kam migrovali ľudia len z jednej strany. Tam paralelne migrovali aj z druhej strany. Nie je to tak, že niekto je tam z titulu a ostatní sú druhoradí. Všetci sú rovnoprávni. Dunajskí Slovania migrovali z juhu do oblasti dnešného Česka a Slovenska. Ludia kultúry zvoncových pohárov, ako ich volajú archeológovia prišli zo západu. A nositelia R1a prišli z východu. Tak to už ale je, že najviac je tam

(na území Československa) R1a. približne tretina v Česku a viac ako 40 % na Slovensku sú ľudia R1a.

Východné Nemecko je tiež územie R1a. Keď sa pozriete na názvy miest, tak je tam veľmi veľa slovanských názvov. Je veľmi zaujímavé, že na území Nemecka prebieha takáto pomyslená hranica. Zo západnej strany R1b a z východnej strany R1a.

Máte na mysli Západné Nemecko (NSR) a Východné Nemecko (NDR)?

Áno. Tam sa vytvorila hranica, respektívne bola po 2. svetovej vojne vytvorená. Tí, ktorí ju vytvorili nejakým spôsobom „uhádli“, že z jednej strany sú západní ľudia a z druhej strany sú východní ľudia. Na mape je to skutočná jasná hranica, ktorá medzi nimi prechádza. Na východe sa nachádzajú germanizovaní, ponemčení Slovakia. Títo Nemci však vo svojom vnútre podľa všetkého zostali Slovakia. Práve preto je medzi nimi taký rozdiel v ekonomike, v chovaní, vo vzťahu k životu. Mal som tú možnosť to pozorovať. Nie je tajomstvom, že tí ľudia sa od seba veľmi líšia.

Existujú aj nejaké archeologické dôkazy pre toto tvrdenie?

Pokial sa pozrieme do Pobaltia – Pobaltských Slovanov sa pokúšali donútiť ku kresťanstvu. Tí to však nechceli, preto ich veľa zomrelo. Ak ste čitali Puškina, kde píše: „...lodka pláva okolo ostrova Bujana (Bujan) do slávneho cisárstva Saltána“. Ostrov Bujana je v skutočnosti ostrov Rujana, ktorý sa v súčasnosti volá Rügen a patrí Nemecku. Na tomto dostatočne veľkom ostrove žili Pobaltskí Slovakia. Môj dobrý priateľ, ktorý nedávno zomrel, umelec Glazunov, mi hovoril, že keď bol na tomto ostrove, tak tam kopali nemeckí archeológovia. On k nim prišiel a pýtal sa ich čo našli. Povedali mu: Tu je všetko až do morku kostí slovanské“. A tak to skutočne aj je.

Hranica medzi R1a a R1b teda prechádza medzi Západným a Východným Nemeckom, ďalej prechádza Čechami, Rakúskom a ďalej na juh?

Áno, hovoríte to správne. Hranica je veľmi jasná. Prebieha od Jadranského mora po Baltské more. Prechádza cez bývalú Juhosláviu, ktorá je od tejto hranice na východ. Prechádza cez Rakúsko, delí Nemecko jasne na západné a východné. Čo sa týka Česka, nie je žiadna iná slovanská krajina s takým výskytom R1b.

Česko je teda na západ od tejto hranice?

Česko je skôr na západ od tejto hranice. Niekde na jeho území pre-

chádza hranica. Slovensko je na hranici s Rakúskom. Bratislava je na druhom brehu Dunaja, kde prebieha hranica. Sprava (z východu) je väčšina R1a, zľava (zo západu) je väčšina R1b.

Ide o pevnú hranicu medzi R1a a R1b, alebo sa neustále mení?

Táto hranica sa drží už 5 000 rokov. Teraz sa ale začína lámať. Päťtisíc rokov sa držala. V súčasnosti Česko už padlo, Poľsko padlo, Ukrajina padla. Tlak zo strany R1b tu bol vždy. Bol aj v dobe Rímskeho impéria. Rimania ale túto hranicu nedokázali prekročiť. Ďalej sa túto hranicu snažil prekročiť Napoleon, Karol XII., Hitler. Pokusov bolo v histórii veľmi veľa. R1a sa ale držali. Teraz ale globalizácia, internet a ďalšie veci hrajú svoju úlohu. Západný spôsob života začína tlačiť. Tu, aj pokial nie ste R1b začína západ víťaziť na týchto slovanských územiach. Rusko sa nechce vzdat a to prirodzene vyvoláva určité podráždenie Západu. Rusom v tom prekáža túžba po spravodlivosti. Z materiálneho hľadiska nikto nie je proti, ale nie na úkor spravodlivosti.

Akým spôsobom tieto dve skupiny (R1a, R1b) dorazili do Európy?

Obidve tieto haploskupiny prišli do Európy nezávisle jedna na druhej. Niečo ich z miesta vyhnalo. R1a prišli na Balkán. Najstaršiu R1b, starú 10 000 rokov našli na Dnepri na Ukrajine. R1a tiež našli na Ukrajine, ale na inom mieste, ktorá bola 10 600 rokov stará. Neboli ale spolu, pretože mali celkom odlišné jazyky. Z R1a sa vo výsledku stal indoeurópsky jazyk. R1b je jazyk, ktorý sa zachoval u Baskov v Španielsku a Portugalsku. To nie je indoeurópsky jazyk. Všade, kde prechádzali R1b, bol neindoeurópsky jazyk ako aj kaukazské jazyky. Mezopotámia, potom sa stali Baskami, následne odišli na Britské ostrovy. Ich jazyky nemali indoeurópsky pôvod.

Obidve skupiny teda prišli do Európy v rovnakom čase, nezávisle jedna na druhej?

Hlavná vlna R1b prišla do Európy pred 5 000 rokmi. R1a prišla do Európy dávno pred R1b, približne pred 10 000 rokmi.

Ludia majúci R1a prišli teda do Európy veľmi dávno. Následne prišla hlavná vlna R1b, tá prišla na Pyreneje, do Španielska, Portugalska asi pred 5 000 rokmi. Tam bola prvý krát nájdená kultúra zo zvoncovými pohármi. Títo ľudia začali pomerne rýchlo prenikať do kontinentálnej Európy a postupne ju osídľovať.

Akým spôsobom R1b vyháňali R1a z Európy, keď R1a osídili kontinent omnoho skôr?

Podľa všetkého išlo o genocídu! V Európe zomreli prakticky všetci pôvodní obyvateľia. Preto, keď teraz nachádzame pochované telá a skúmame ich DNA, tak zistujeme, že títo ľudia už dávno nežijú. Všetci zomreli.

Tí, ktorí dokázali prežiť, tí nemnohí začali utekať na perifériu Európy. Jedni utiekli na Britské ostrovy, ďalší do Škandinávie, ďalší na Ruskú rovinu, ďalší do Malej Ázie. V Európe prakticky nikto nezostal, len R1b, ktorí osídlieli celý kontinent. Ich potomkovia sú Anglosasi, ktorí sa tvária, že o ničom nevedia, nehľadiac na to, že sú si toho všetkého dobre vedomí. Genocída v súčasnosti nie je politicky korektná. Nie je to sice pekné, ale je to nevyvratiteľný fakt. **Pôvodní slovanskí obyvateľia Európy boli prakticky vykyňození.** Toto mimochodom historici už dávno vedia, označujú to za smrť starej Európy. Oni len nevedeli, že to urobili R1b.

Dalej profesor Anatolij Kljosov hovorí, že naši predkovia, ktorí žili na území Česka a Slovenska, ktoré je až dodnes našim domovom tu žili už pred najmenej 13 000 rokmi.

DNA strom doteraz najstaršieho Čecha

„Hlavná vlna R1b prišla teda do Európy pred 5 000 rokmi. R1a prišli do Európy dávno pred R1b, približne pred 10 000 rokmi. R1a zostało po Európe málo, ale vidíme ich, sú to potomkovia najstarších vetiev. Pokial sa pozriete na strom, tak je na ňom číslo 1. To je vetva, z ktorej následne všetko ostatné vyrastá. To je predok najstaršieho Čecha, ktorého sa podarilo nájsť. Jeho mutácia vznikla pred 13 000 rokmi (R1a). týmto mutáciám sa hovorí „snip“ – z anglického SNP (single-nucleotide polymorphism). Ide o najstarší „snip“ tohto stromu, ktorý je starý 13 000 rokov“, povedal Kljosov. Dalej na tomto strome vidíte, že sprava sú celkom oddelené vetvy, ktoré nie sú zmiešané s ľavou časťou. To čo je vpravo, je to, čo je u Čechov a Slovákov najvýraznejšie. To sú západoslovanské vetvy. Jedna z nich sa aj tak volá. To je tá hore, vedľa tej dlhej čiary a niekoľko dole rôznych západoslovanských plemien. Tí mali jedného predka v jednej vetve a iného spoločného predka v inej vetve. Sú to v podstate príbuzní, ktorí vytvorili rôzne vetvy.

Uprostred schémy je veľká európska vetva. Tá je slovanská. Tej je